

Sygn. akt III AUa 216/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Polak
Sędziowie:	SSA Romana Mrotek SSO del. Gabriela Horodnicka - Stelmaszczuk (spr.)
Protokolant:	St. sekr. sąd. Katarzyna Kaźmierczak

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2013 r. w Szczecinie

sprawy E. F.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział wG.

o przyznanie emerytury

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 22 stycznia 2013 r. sygn. akt VI U 1195/12

1. oddala apelację,
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. na rzecz E. F. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

SSO del. Gabriela Horodnicka - Stelmaszczuk SSA Anna Polak SSA Romana Mrotek

Sygn. akt III AUa 216/13

UZASADNIENIE

Ubezpieczony E. F. wniósł odwołania od decyzji ZUS z dnia 9 października 2012 roku i 8 listopada 2012 roku o odmowie prawa do emerytury. W uzasadnieniu wskazał, że legitymuje się ponad 15 letnim okresem pracy w warunkach szczególnych.

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu wskazał, że ubezpieczony na dzień 01 stycznia 1999 roku nie udokumentował 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gorzowie Wlkp. postanowieniem z dnia 3 stycznia 2013 roku połączył do wspólnego prowadzenia i rozstrzygnięcia sprawy, w których ubezpieczony odwołał się od obu decyzji organu rentowego.

Wyrokiem z dnia 22 stycznia 2013 roku Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżone decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 9 października 2012 roku i 8 listopada 2012 roku w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury od dnia 12 września 2012 roku oraz zasądził od pozwanego na rzecz ubezpieczonego kwotę 180,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących

ustaleniach faktycznych oraz rozważaniach prawnych:

Ubezpieczony E. F. urodził się dnia (...). W dniu 28 września 2012 roku złożył wniosek o przyznanie emerytury. Na dzień 01 stycznia 1999 roku udowodnił okres ubezpieczenia wynoszący łącznie 25 lat, 11 miesięcy i 16 dni okresów składkowych oraz nieskładkowych oraz 1 rok, 7 miesięcy i 3 dni okresu pracy w warunkach szczególnych. Składając wniosek nie pozostawał w zatrudnieniu i złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku OFE na dochody budżetu państwa.

Decyzjami z dnia 9 października 2012 roku i 8 listopada 2012 roku pozwany odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury.

Od dnia 8 listopada 1979 roku do dnia 30 listopada 1988 roku E. F. pracował w E. - 7 (...) SA w P. na stanowisku zbrojarza. Od 1 stycznia 1985 roku wykonywał także prace betoniarza, m.in. do obowiązków E. F. należało betonowanie ław fundamentowych, zbrojenie i betonowanie wieńcy, zbrojenie i betonowanie ram wejściowych nad schodami, stropów żelbetowych tunelu dla pieszych, schodów. Wykonywał także prace betoniarskie i zbrojeniowe przy budowie ciepłociągu. Prace te wykonywane były stale i w pełnym wymiarze. W okresie od 18 marca 1981 roku do 18 marca 1982 roku został oddelegowany jako zbrojarz do pracy na budowie w Iraku a od 23 kwietnia 1987 roku do 15 sierpnia 1988 roku na budowie w ZSRR. Pracodawca za cały okres zatrudnienia wystawił mu świadectwo pracy w warunkach szczególnych.

Od dnia 5 grudnia 1988 roku do 31 sierpnia 1991 roku E. F. pracował w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w G. Początkowo zaczął pracować jako betoniarz-zbrojarz, a następnie od 11 października 1990 roku do 19 maja 1991 roku jako cieśla na wysokości. Za ten okres pracodawca wystawił mu świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych. W okresie od 21 maja 1990 roku do 10 października 1990 roku i od 20 maja 1991 roku do 30 lipca 1991 roku korzystał z urlopu bezpłatnego.

W okresie od 2 sierpnia 1993 roku do 31 grudnia 1998 roku (i po tej dacie) E. F. był zatrudniony w Zakładzie (...). R. w C. na stanowisku instalatora sieci wodno-kanalizacyjnych. Pracę tę wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, bez przerw w zatrudnieniu. Praca instalatora wykonywana była w głębokich wykopach o głębokości od 3 do 10/15 metrów przy instalowaniu kanalizacji ściekowej i wodnej, instalowaniu studzienek i rur. Razem z nim pracowali Z. Ś. (w latach 1992-2000), J. B. (w latach 1993-1995) i J. Ł. (w latach 1996-1999).

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd uznał odwołania za uzasadnione.

Na wstępie Sąd Okręgowy zauważył, że przedmiotem sporu w sprawie są decyzje ZUS z dnia 9 października 2012 roku i z 8 listopada 2012 roku odmawiające ubezpieczonemu prawa do emerytury. Sąd Okręgowy wskazał, iż pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych do pracy w warunkach szczególnych uwzględnił ubezpieczonemu jedynie 1 rok, 7 miesięcy i 3 dni pracy, pomimo wystawienia przez pracodawców E.(...) w P. i (...) w G. świadectw wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

Analizując sporny okres zatrudnienia ubezpieczonego w E.(...) w P. od 8 listopada 1979 roku do 30 listopada 1988 roku Sąd Okręgowy wskazał, iż ubezpieczony posiada świadectwo pracy wystawione przez pracodawcę, w którym wpisano, że przez cały sporny okres pracował jako betoniarz-zbrojarz. Uwadze Sądu I instancji nie uszło, iż z dokumentacji zgromadzonej w aktach osobowych oraz wyjaśnień ubezpieczonego wynika, że co najmniej do 1985 roku pracował on jako zbrojarz, a w pozostałym okresie jako betoniarz-zbrojarz. Sąd Okręgowy nie miał jednak żadnych wątpliwości, że ubezpieczony zarówno pracując jako zbrojarz, jak i zbrojarz – betoniarz wykonywał pracę zaliczaną do prac wykonywanych w warunkach szczególnych: na budowach, niezależnie od warunków atmosferycznych, często na wysokościach. Sąd Okręgowy podkreślił przy tym, że praca ta była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, bez przerw w zatrudnieniu tj. w sumie przez 9 lat i 22 dni.

Odnosząc się do zatrudnienia ubezpieczonego w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w G., Sąd Okręgowy wskazał, że fakt świadczenia pracy ubezpieczonego w warunkach szczególnych na stanowisku betoniarza-zbrojarza oraz cieśli na wysokości potwierdziły wyjaśnienia ubezpieczonego i dokumenty zgromadzone w aktach osobowych. Sąd Okręgowy podkreślił, że za ten okres pracodawca wystawił mu świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Uwadze Sądu nie uszło, iż z dokumentów w aktach osobowych wynika że w trakcie zatrudnienia ubezpieczony wykonywał zarówno prace zbrojarskie jak i betoniarskie, co w ocenie Sądu nie ma większego znaczenia, albowiem zarówno prace betoniarskie, jak i zbrojarskie należą do kategorii prac wykonywanych w warunkach szczególnych. Podobnie jak praca cieśli na wysokości. Sąd w tym zakresie wskazał, że to że ubezpieczony pracował na wysokości wynika z karty badań kontrolnych, w której stwierdzono zdolność ubezpieczonego do pracy cieśli na wysokości. Tym samym Sąd Okręgowy zaliczył do okresu pracy w warunkach szczególnych łącznie 2 lata, 1 miesiąc i 25 dni (po wyłączeniu okresów przebywania na urloпах bezpłatnych).

Odnosząc się do okresu zatrudnienia ubezpieczonego w Zakładzie (...) R. w C. na stanowisku instalatora sieci wodno kanalizacyjnych Sąd Okręgowy wskazał, że na podstawie dokumentów osobowych, zeznań świadków uznał, że w trakcie spornego zatrudnienia ubezpieczony wykonywał pracę instalatora w głębokich wykopach o głębokości od 3 do 10/15 metrów przy instalowaniu kanalizacji ściekowej i wodnej, instalowaniu studzienek czy rur oraz, że ubezpieczony wykonywał ją stale i w pełnym wymiarze czasu pracy bez przerw w zatrudnieniu. Sąd I instancji wskazał, iż zeznania świadków wzajemnie się uzupełniają i korelują ze stanowiskiem ubezpieczonego, stąd zasługują w pełni na uwzględnienie tym bardziej, że świadkowie pracowali razem z ubezpieczonym. Z tego też względu, Sąd Okręgowy zaliczyła także i ten okres jako okres pracy w szczególnych warunkach w łącznym wymiarze 5 lat, 4 miesięcy i 29 dni.

Reasumując Sąd Okręgowy wskazał, że ubezpieczony osiągnął wiek emerytalny 60 lat w dniu (...) roku, posiada wymagany staż emerytalny - okresy składkowe i nieskładkowe, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych. Sąd I instancji zaliczył mu bowiem w brakującym wymiarze, oprócz okresu uznanego przez organ rentowy, wskazane wyżej okresy pracy w wymiarze 16 lat, 7 miesięcy i 16 dni jako pracy w warunkach szczególnych. Dlatego też Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury od dnia 12 września 2012 roku poczynając.

Apelację od powyższego wyroku wniósł Zakład Ubezpieczeń Społecznych, zaskarżając wyrok w całości. Organ rentowy zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na uznaniu, iż ubezpieczony pracował w warunkach szczególnych przez okres 15 lat, pomimo iż z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że w okresie zatrudnienia w E.- (...)i (...) Przedsiębiorstwie (...) wykonywał równocześnie prace różnego rodzaju objęte załącznikiem do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) i w związku z tym okresy nie podlegają wliczeniu do wymaganego przepisami okresu pracy w warunkach szczególnych i w konsekwencji ubezpieczony nie posiada niezbędnego 15 – letniego okresu pracy w warunkach szczególnych,

- naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego.

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż nakład pracy pełnomocnika ubezpieczonego uzasadnia przyznanie wynagrodzenie w wysokości trzykrotności minimalnej stawki wynagrodzenia określonego w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, podczas gdy bark podstaw do zasądzenia kwoty wyższej niż stawka minimalna.

Mając na uwadze powyższe zarzuty organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania oraz zasądzenie od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając apelację organ rentowy podniósł, iż sąd I instancji błędnie uznał, iż okres zatrudnienia w E. — (...), tj. od dnia 8 listopada 1979 roku do dnia 30 listopada 1988 roku, a także w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) od dnia 5 grudnia 1988 roku do dnia 31 sierpnia 1991 roku (po odliczeniu od okresu pracy urlopu bezpłatnego) należy uznać za pracę w warunkach szczególnych. Organ rentowy podniósł, że ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że w firmie (...) ubezpieczony zatrudniony był na stanowisku zbrojarza, a także od 1 stycznia 1985 roku wykonywał także prace betoniarza. Do jego obowiązków należało betonowanie ław fundamentowych, zbrojenie i betonowanie wieńcy, zbrojenie i betonowanie ram wejściowych nad schodami, stropów żelbetowych tunelu pieszych, schodów. Wykonywał też prace betoniarskie i zbrojeniowe przy budowie ciepłociągu. Natomiast ubezpieczony będąc zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) wykonywał prace betoniarza — zbrojarza, a także cieśli. Zatem w tym samym okresie wykonywał prace różnego rodzaju. Pozwany organ rentowy przytoczył w tym zakresie wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 1 lutego 2011 roku (sygn. III AUa 725/10), zgodnie z którym „jednoczesne wykonywanie różnych prac objętych wykazem A załącznika do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze ze (Dz U ni 8, poz 43, ze zm), nie można uznać za pracę w szczególnych warunkach w rozumieniu art 32 ust 1 i ust 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jedn. tekst Dz. U. z 2009 r. nr 153, poz. 1227 ze zm.) w związku z 2 ust. 1 powołanego rozporządzenia.

Powołując się na powyższy wyrok, organ rentowy uznał, iż uznane przez Sąd Okręgowy, a wymienione w uzasadnieniu wyroku z 22 stycznia 2013 roku okresy pracy w warunkach szczególnych należy ograniczyć jedynie do tych, w których ubezpieczony nie wykonywał równocześnie dwóch rodzajów prac objętych wykazem załącznika do rozporządzenia. I tak, okres zatrudnienia w E. — (...) winien ulec ograniczeniu do okresu od 8 listopada 1979 roku do 31 grudnia 1984 roku (4 lata, 1 miesiąc i 23 dni), okres zatrudnienia w (...) do okresu od 11 października 1990 roku do 19 maja 1991 roku (7 miesięcy i 10 dni), co łącznie nie daje 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Mając na uwadze powyższe zastrzeżenia organ rentowy uznał należy, iż dokonana ocena zgromadzonego materiału dowodowego jest dowolna i jednostronna, a nie swobodna i podporządkowana została zadośćuczynieniu roszczeniom ubezpieczonego.

Odnosząc się do drugiego zarzutu organ rentowy podniósł, że zgodnie z 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu stawki minimalne w sprawach o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego wynoszą 60 zł. Stosownie do 2 ust. 1 zasądzając opłatę za czynności radcy prawnego z tytułu zastępstwa prawnego, sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy pełnomocnika, a także charakter sprawy i wkład pracy pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. Pozwany podniósł, że nakład pracy pełnomocnika, stopień przyczynienia się pełnomocnika do wyjaśnienia sprawy nie uzasadniają zasądzenia opłaty za czynności radcy prawnego w zwiększonej stawce ponad minimalną określoną przepisami prawa. Organ rentowy wskazał nadto, że Sąd zmienił co prawda dwie decyzje, niemniej jednak sprawy zostały połączone i wspólnie rozpoznane jako jedna sprawa. Aktywność pełnomocnika ubezpieczonego sprowadziła się do sporządzenia odwołań i załączenia kserokopii dokumentów pozyskanych od ubezpieczonego. Organ rentowy zarzucił nadto Sądowi, iż ten nie wyjaśnił,

dlatego uznał za zasadne podwyższenie określonej przepisami stawki minimalnej opłaty przyznanej pełnomocnikowi ubezpieczonego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego okazała się nieuzasadniona.

Postępowanie apelacyjne ma merytoryczny charakter i jest dalszym ciągiem postępowania rozpoczętego przed sądem pierwszej instancji. Zgodnie z treścią art. 378 § 1 k.p.c., sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania. Rozważając zakres kognicji sądu odwoławczego, Sąd Najwyższy stwierdził, iż sformułowanie „w granicach apelacji” wskazane w tym przepisie oznacza, iż sąd drugiej instancji między innymi rozpoznaje sprawę merytorycznie w granicach zaskarżenia, dokonuje własnych ustaleń faktycznych, prowadząc lub ponawiając dowody albo poprzestaje na materiale zebranym w pierwszej instancji, ustala podstawę prawną orzeczenia niezależnie od zarzutów podniesionych w apelacji oraz kontroluje poprawność postępowania przed sądem pierwszej instancji, pozostając związany zarzutami przedstawionymi w apelacji, jeżeli są dopuszczalne, ale biorąc z urzędu pod uwagę nieważność postępowania, orzeka co do istoty sprawy stosownie do wyników postępowania (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., sygn. akt III CZP 49/07, OSN 2008/6/55.). Dodatkowo należy wskazać, iż dokonane przez sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne, sąd drugiej instancji może podzielić i uznać za własne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 1998 r., sygn. akt II CKN 923/97, OSNC 1999/3/60).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozstrzyganej sprawy stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił stan faktyczny, a swe ustalenia oparł na należycie zgromadzonym materiale dowodowym, którego ocena nie wykraczała poza granice wskazane w art. 233 § 1 k.p.c. Sąd I instancji wywiódł prawidłowe wnioski z poprawnie dokonanej analizy dowodów. Stąd też, Sąd Apelacyjny ustalenia Sądu I instancji w całości uznał i przyjął jako własne.

Sąd Odwoławczy nie stwierdził przy tym naruszenia przez Sąd Okręgowy prawa materialnego, w związku z czym poparł rozważania tego Sądu również w zakresie przyjętych przez niego podstaw prawnych orzeczenia.

Prawidłowo dokonane ustalenia faktyczne oraz należycie umotywowaną ocenę prawną sporu Sąd Apelacyjny przyjął za własną, w pełni dzieląc wywody zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Z tego też względu Sąd II instancji nie dostrzega potrzeby ponownego szczegółowego przytaczania zawartych w nim argumentów (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 r., II UKN 61/97, OSNAP 1998/3/104 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07 grudnia 1999 r., I PKN 402/99, OSNAP 2001/8/272).

Odnosząc się zaś do zarzutu podniesionego w apelacji dotyczącego zaliczenia do pracy w szczególnych warunkach jednoczesnego wykonywania różnych prac objętych wykazem A załącznika do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego (...) to stwierdzić należy, że orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, na które powołuje się pełnomocnik organu rentowego zostało wydane w innym stanie faktycznym i nie jest wiążące w niniejszej sprawie. Wątpliwości orzecznicze dotyczące zagadnienia zaliczania do okresu zatrudnienia różnych rodzajów prac wykonywanych u jednego pracodawcy zostały już rozstrzygnięte w sposób jednolity w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Przywołać można np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2012 r. wydany w sprawie II UK 103/11, z którego jednoznacznie wynika, że pracownik, który u jednego pracodawcy w tym samym czasie (okresie) wykonywał różne rodzaje pracy w szczególnych warunkach (wymienione w załączniku do rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze - wykaz A), stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, nie powinien być pozbawiony uprawnienia do zaliczenia tego okresu do zatrudnienia w szczególnych warunkach wymaganego do emerytury na podstawie art. 32 ust. 1, 2 i 4 u.e.r.f.u.s. W uzasadnieniu swojego wyroku Sąd Najwyższy wskazał, że zaskarżone rozstrzygnięcie oparto na założeniu o konieczności odrębnej kwalifikacji każdego rodzaju pracy w szczególnych warunkach (w opisywanej przez Sąd Najwyższy sprawie tylko jako spawacza, albo tylko przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości, albo przy robotach wodnokanalizacyjnych oraz budowie rurociągów w głębokich wykopach, albo tylko jako dozór inżynieryjno-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane się prace wymienione w wykazie).

Tymczasem, w ocenie Sądu Najwyższego, nie byłaby nieuprawniona wykładnia regulacji dotyczącej emerytury za pracę w szczególnych warunkach, która pozwalałaby objąć nią również tych pracowników, których pełny wymiar czasu pracy zajmował nie tylko jeden rodzaj pracy w szczególnych warunkach, lecz również inne rodzaje prac z poszczególnych pozycji i działów wykazu A do rozporządzenia, które pracownik wykonywał stale w zatrudnieniu. Przykładowo przez pół zmiany (dniówki) pracował przy spawaniu i przez pół zmiany wykonywał prace przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości albo na przemian wykonywał tylko takie prace w ciągu zmiany. Wszak wysiłek przy takiej pracy nie byłby mniejszy niż przy pracy tylko jednego rodzaju w szczególnych warunkach. Pracownik, który u jednego pracodawcy w tym samym czasie (okresie) wykonywał różne rodzaje pracy w szczególnych warunkach (wymienione w załączniku do rozporządzenia z 8 lutego 1983 r. - wykaz A), stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, nie powinien być pozbawiony uprawnienia do zaliczenia tego okresu do zatrudnienia w szczególnych warunkach wymaganego do emerytury na podstawie art. 32 ust. 1, 2 i 4 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS.

Pogląd zaprezentowany w cytowanym wyżej orzeczeniu Sąd Apelacyjny w pełni podziela. Pełnomocnik organu rentowego nie zważył na taki aspekt wykładni i zastosowania przepisów o pracy w szczególnych warunkach, przyjmując iż sama zmienność i różnorodność prac wykluczała ustalenie pracy w szczególnych warunkach w poszczególnych okresach. Zarówno prace zbrojarza, jak i betoniarza oraz prace na wysokości zaliczane są do prac wykonywanych w warunkach szczególnych, w narażeniu zdrowia i życia i były wykonywane przez ubezpieczonego w pełnym wymiarze czasu pracy. Krzywdzącym byłoby zatem przyjęcie odmiennej interpretacji przepisów.

Odnosząc się do drugiego podniesionego w apelacji zarzutu przyjęcia przez Sąd Okręgowy, że nakład pracy pełnomocnika ubezpieczonego uzasadnia przyznanie wynagrodzenia w wysokości trzykrotnej stawki wynagrodzenia określonego w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa dotyczącego kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, to zdaniem Sądu Apelacyjnego również i ten zarzut nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Okręgowy rozpatrywał sprawy z odwołania od dwóch decyzji ZUS, przeprowadzał zawnioskowane przez pełnomocnika ubezpieczonego dowody a przyznane pełnomocnikowi wynagrodzenie mieści się w granicach określonych przepisami prawa.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny przyjął, iż zarzuty apelującego są niezasadne i brak jest podstaw do wzruszenia rozstrzygnięcia Sądu I instancji, a apelację w oparciu o normę wyrażoną w art. 385 k.p.c., należało oddalić.